

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 63/20
V Luxemburgu 28. mája 2020

Návrhy generálneho advokáta vo veciach C-620/18 a C-626/18
Maďarsko a Poľsko/Parlament a Rada

Generálny advokát Campos Sánchez-Bordona navrhuje Súdnemu dvoru, aby zamietol žaloby o neplatnosť podané Maďarskom a Poľskom proti smernici, ktorá posilňuje práva vyslaných pracovníkov

Normotvorca Únie vzhľadom na vývoj, ktorý zaznamenali pracovné trhy Únie po postupných rozšíreniach a po hospodárskej kríze z roku 2008, mohol prehodnotiť záujmy podnikov využívajúcich slobodné poskytovanie služieb a záujmy vyslaných pracovníkov

V roku 2018 prijal normotvorca Únie smernicu¹ (ďalej len „pozmeňujúca smernica“), ktorou bola zmenená smernica 96/71/ES o vysielaní pracovníkov (ďalej len „smernica 96/71“)², a to s cieľom zabezpečiť týmto pracovníkom vyšší stupeň ochrany, pokiaľ ide okrem iného o ich odmeňovanie a sociálne a pracovné práva. Podľa pozmeňujúcej smernice tieto aspekty pracovných podmienok vyslaných pracovníkov musia v zásade rešpektovať normy uplatňované v hostiteľskom členskom štáte, t. j. v štáte do ktorého boli pracovníci vyslaní.

Okrem toho, ak sú pracovníci vyslaní na obdobie dlhšie ako 12 mesiacov (alebo výnimočne dlhšie ako 18 mesiacov), pozmeňujúca smernica vyžaduje, aby sa na nich uplatňovali prakticky rovnaké pracovné podmienky ako na pracovníkov hostiteľského členského štátu.

Maďarsko a Poľsko podali žaloby na Súdny dvor, v ktorých sa domáhajú úplného alebo čiastočného zrušenia pozmeňujúcej smernice. Nemecko, Francúzsko, Holandsko, Švédsko (iba vo veci C-626/18) a Komisia vstúpili do konania ako vedľajší účastníci na podporu Parlamentu a Rady.

V návrhoch prednesených v tento deň generálny advokát Manuel Campos Sánchez-Bordona v prvom rade konštatoval, že **prijatá pozmeňujúca smernica sa opiera o vhodný právny základ**. V tomto kontexte generálny advokát zdôrazňuje, že pozmeňujúca smernica, rovnako ako smernica 96/71, sleduje dvojitý cieľ, a to na jednej strane zaručiť, aby podniky mohli uskutočňovať nadnárodné poskytovanie služieb vysielaním pracovníkov zo štátu, v ktorom majú svoje sídlo, a na druhej strane chrániť práva vyslaných pracovníkov a zabrániť nečestnej hospodárskej súťaži medzi podnikmi, vyplývajúcej z rôznych úrovni ochrany v členských štátoch.

Generálny advokát uznáva, že väčšina ustanovení pozmeňujúcej smernice sleduje osobitne ochranu vyslaných pracovníkov, čo je spôsobené tým, že **normotvorca Únie považoval za nevyhnutné zmeniť v tomto zmysle smernicu 96/71 vzhľadom na vývoj pracovných trhov Únie po postupných rozšíreniach a v dôsledku hospodárskej krízy z roku 2008**. Generálny advokát zdôrazňuje, že keď normotvorca Únie prijme harmonizačný predpis, akým je smernica 96/71, nemôže byť zbavený možnosti prispôbiť tento akt neskoršej zmene okolností alebo vývoju udalostí.

Podľa generálneho advokáta, okrem toho skutočnosť, že pozmeňujúca smernica je zameraná prevažne na ochranu práv vyslaných pracovníkov, neznamená, že by mala byť prijatá na základe článku 153 ZFEÚ týkajúceho sa niektorých aspektov sociálnej politiky Únie. V tejto

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/957 z 28. júna 2018, ktorou sa mení smernica 96/71/ES o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb (Ú. v. ES L 173, 2018, s. 16).

² Smernica 96/71/ES Európskeho Parlamentu a Rady zo 16. decembra 1996 o vysielaní pracovníkov v rámci poskytovania služieb (Ú. v. ES L 18, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/002, s. 431).

súvislosti pripomína, že akt, ktorým sa mení iný skorší akt, má spravidla rovnaký právny základ ako zmenený akt. Preto článok 53 ods. 1 a článok 62 ZFEÚ, ktorých cieľom je zaručiť slobodu usadiť sa a slobodné poskytovanie služieb, môžu byť vhodným právnym základom pre pozmeňujúcu smernicu, tak ako boli v minulosti vhodným právnym základom pre smernicu 96/71.

V druhom rade generálny advokát poukazuje na to, že pozmeňujúca smernica sa obmedzuje na koordináciu uplatňovania pracovnoprávných predpisov hostiteľského štátu a štátu pôvodu a v nijakom prípade nestanovuje výšku miezd, ktoré sa majú vyplácať, čo patrí do právomoci členských štátov. Rovnako niektoré elementy odmeňovania vyslaných pracovníkov budú naďalej iné ako elementy odmeňovania miestnych pracovníkov, takže nezmiznú rozdiely medzi skutočnou odmenou poberanou obidvoma kategóriami pracovníkov. Z rovnakého dôvodu sa generálny advokát domnieva, že úplne nezmiznú ani konkurenčné výhody podnikov z krajín Únie s nižšími nákladmi na pracovnú silu, ktoré vysielajú pracovníkov do členských štátov s vyššími nákladmi na pracovnú silu.

V treťom rade sa generálny advokát domnieva, že **normotvorca Únie pri prijatí pozmeňujúcej smernice dodržal požiadavky zásady proporcionality, pričom zjavne neprekročil svoju širokú mieru voľnej úvahy v oblasti regulácie nadnárodného vysielania pracovníkov.** Predovšetkým sa domnieva, že nahradenie pojmu „minimálne mzdové tarify“ pojmom „odmeňovanie“ v pozmeňujúcej smernici bolo odôvodnené praktickými ťažkosťami, ktoré spôsobovalo použitie prvého z týchto pojmov. Niektoré podniky totiž pri vysielaní svojich pracovníkov mali tendenciu vyplácať týmto pracovníkom bez ohľadu na ich kategóriu, funkciu, odbornú kvalifikáciu a počet odpracovaných rokov minimálnu mzdu, čo viedlo k rozdielnemu odmeňovaniu v porovnaní s miestnymi pracovníkmi v podobnej situácii.

Generálny advokát sa takisto domnieva, že úprava kategórie pracovníkov vyslaných na dlhú dobu (12 alebo 18 mesiacov) zavedená pozmeňujúcou smernicou je odôvodnená a zavádza primerané obmedzenia slobody poskytovania služieb, keďže reaguje na situáciu pracovníkov, ktorých stupeň integrácie na trhu práce hostiteľského štátu je vyšší.

Napokon generálny advokát poznamenáva, že pozmeňujúca smernica neobsahuje žiadnu hmotnoprávnu úpravu vysielania pracovníkov v odvetví cestnej dopravy a bude sa na toto odvetvie uplatňovať až vtedy, keď sa na tento účel prijme budúci legislatívny akt. V tejto súvislosti generálny advokát odmieta argument Maďarska, podľa ktorého odkaz na tento budúci legislatívny akt v pozmeňujúcej smernici predstavuje sám osebe porušenie ustanovenia Zmluvy o FEÚ týkajúceho sa uplatňovania zásady voľného pohybu služieb v odvetví cestnej dopravy.³

Vzhľadom na vyššie uvedené generálny advokát navrhol, aby **Súdny dvor v celom rozsahu zamietol žaloby o neplatnosť, ktoré podali Maďarsko a Poľsko.**

UPOZORNENIE: Súdny dvor nie je viazaný návrhmi generálneho advokáta. Úlohou generálnych advokátov je nezávisle navrhnúť Súdnemu dvoru právne riešenie veci, ktorá im bola pridelená. Sudcovia Súdneho dvora od tohto momentu začínajú v tejto veci poradu. Rozsudok bude vyhlásený neskôr.

UPOZORNENIE: Žalobou o neplatnosť sa možno domáhať zrušenia aktov inštitúcie Únie, ktoré sú v rozpore s právom Únie. Za určitých podmienok môžu členské štáty, európske inštitúcie a jednotlivci podať žalobu o neplatnosť na Súdny dvor alebo na Všeobecný súd. Ak je žaloba dôvodná, akt sa zruší. Dotknutá inštitúcia je povinná vykonať nápravu, pokiaľ ide o prípadnú právnu medzeru, ktorá vznikla v dôsledku zrušeného aktu.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

Úplné znenie návrhov ([C-620/18](#) a [C-626/18](#)) sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň ich prednesu.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Článok 58 ZFEÚ, ods. 1.